

เรื่อง	วิธีการเผชิญปัญหาและการปรับตัวด้านจิตใจในผู้ป่วยอุบัติเหตุที่รับไว้รักษาในโรงพยาบาล
ผู้วิจัย	นางสาวดวงศรี ศรีมรกต
ระดับปริญญา	ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (พยาบาล)
ภาควิชา	พยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล
ผู้ควบคุมการวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เอมอร คำรงค์เลิศ
วัน เดือน ปีที่สอบ	22 กันยายน 2526

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจวิธีการเผชิญปัญหาของผู้ป่วยอุบัติเหตุ ตลอดจนประเมินความสามารถในการปรับตัวด้านจิตใจ เปรียบเทียบความแตกต่างของความบ่อยครั้งในการใช้วิธีการเผชิญปัญหาในช่วง 3 ระยะเวลาที่อยู่ในโรงพยาบาล และในผู้ป่วยที่มีความแตกต่างกันในเรื่อง เพศ อายุ สถานภาพสมรส ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ เนื่องจากความเจ็บป่วย ส่วนของอวัยวะที่ได้รับบาดเจ็บ ระดับการศึกษา และอาชีพ โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงจำนวน 76 ราย ในแผนกศัลยกรรมศัลยกรรมอุบัติเหตุ โรงพยาบาลรามาธิบดี ศิริราช ตำรวจ พระมงกุฎเกล้า หรือจุฬาลงกรณ์ ตั้งแต่ พฤษภาคม ถึง กรกฎาคม พ.ศ. 2526 เครื่องมือเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ที่ - เทส การวิเคราะห์ความแปรปรวน และกันแคนส์ นิวมันคิลเฟิล เรนซ์ เทสต์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ป่วยมีการใช้วิธีการเผชิญปัญหาทั้ง 31 วิธี แต่ความบ่อยครั้งของการใช้แตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล และตามระยะเวลาที่อยู่ในโรงพยาบาล ประเภทไขข้อตามปัญหาไขข้อน้อยกว่าประเภทไขข้อความรู้สึกทุกข์ ผู้ป่วยใช้วิธีการยอมรับสภาพความเจ็บป่วยบ่อยที่สุด ค่าเฉลี่ยความบ่อยครั้งเท่ากับ 2.37 , 2,38 และ 2.51 ตามลำดับ ในสามระยะที่อยู่ในโรงพยาบาล วิธีที่ยั่งยืนที่สุดในระยะที่ 1 และ 2 และในระยะที่ 3 ใช้วิธีการถ่ายเทอารมณ์ ความรู้สึกไปยังบุคคลอื่นหรือสิ่งอื่นน้อยที่สุด

การประเมินปฏิบัติการตอบสนองด้านความรู้สึกรู้สึกต่อการบาดเจ็บ ผู้ป่วยมีความรู้สึก
ช้ำแยง วิตกกังวล และกลัวเกิดขึ้นตลอดระยะเวลาที่ศึกษา เกิดขึ้นบ่อยในระยะ 1-2 วันแรก
ที่อยู่ในโรงพยาบาล และปฏิกริยานี้เกิดขึ้นบ่อยน้อยครั้ง เมื่ออยู่นานขึ้นซึ่งบ่งชี้ให้เห็นว่า อุมิตี เหตุ
ที่ได้รับมีผลกระทบต่อความรู้สึกของจิตใจเกิดขึ้น ปฏิกริยาในทางบวกได้แก่ ความรู้สึก
มีความหวังและไว้วางใจต่อการได้รับการรักษาในโรงพยาบาล ซึ่งเป็นปฏิกริยาตอบสนองด้าน
ความรู้สึกรู้สึกที่เกิดขึ้นน้อยที่สุด และมีเพิ่มขึ้นเมื่อระยะเวลาอยู่ในโรงพยาบาลนานขึ้น อันมีผลสนับสนุน
การปรับตัวของผู้ป่วยไปในทางดีขึ้น ความสามารถในการปรับตัวด้านจิตใจร้อยละ 95.18
สามารถปรับตัวได้ดี ร้อยละ 0.88 ปรับตัวได้ปานกลางและร้อยละ 3.95 ปรับตัวได้น้อย
ผู้ป่วยปรับตัวอยู่ในระยะฟื้นฟูสมรรถภาพมากที่สุด ร้อยละ 76.32 ในระยะที่ 1 และเพิ่ม
ขึ้นเป็นร้อยละ 90.79 และ 96.05 ในระยะที่ 2 และ 3 ตามลำดับมีผู้ป่วยปรับตัว
อยู่ในระยะปฏิเสธและ/หรือเฉยปลันเพียงร้อยละ 10.53 ในระยะที่ 1 และลดลงเป็น
ร้อยละ 1.32 ในระยะที่ 3

ความบ่อยครั้งของการใช้การเผชิญปัญหาประเภทแก้ไขตามปัญหาที่ผู้ป่วยอุมิตี เหตุ
ใช้ในระยะ 1-2 วันแรก, 9 วัน และ 15 วัน ที่อยู่ในโรงพยาบาล มีความแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ ($P \leq 0.01$) ผู้ป่วยที่มีอายุแตกต่างกันมีการใช้ประเภทการเผชิญปัญหา
ทั้งสองประเภทแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระยะที่ 1 และระยะที่ 3 ของการอยู่
โรงพยาบาล ($P \leq 0.05$) ผู้ป่วยที่มีระดับการศึกษาดีกว่ามีการใช้ประเภทการเผชิญปัญหา
ทั้งสองประเภทน้อยกว่ากลุ่มที่มีระดับการศึกษาต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระยะที่ 2 ($P \leq 0.01$)
และกลุ่มที่มีอาชีพแตกต่างกันมีการใช้ประเภทการเผชิญปัญหาทั้งสองประเภทน้อยแตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติในระยะที่ 3 ($P \leq 0.05$) ผู้ป่วยที่แตกต่างกันเรื่องเพศ สถานภาพ-
สมรส ผลกระทบด้านเศรษฐกิจเนื่องจากความเจ็บป่วย และอวัยวะที่บาดเจ็บ พบว่าไม่มีความ
แตกต่างกันในความบ่อยครั้งของการใช้ประเภทการเผชิญปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกระยะ
ที่อยู่ในโรงพยาบาล ($P > 0.05$)

Thesis Title Coping Devices and Psychological Adaptation
 in Traumatic Hospitalized Patients
Author Miss Pongsri Srimoragot
Degree Master of Science (Nursing)
Major Advisor Assistant Professor Emorn Dumronglert
Department Department of Nursing
Faculty Faculty of Medicine Ramathibodi Hospital
 Mahidol University
Date of Graduation September 22th, 1983

Abstract

The purposes of this survey research was to appraise Utilization of coping devices and psychological adaptation stages among the post - traumatic hospitalized patients who had various socio - economic background and different injured organs. The study was conducted in the five general hospitals in Bangkok during the period from May to July, 1983. The Questionnaires were sent to the seventy - six patients who were Purposively selected. Frequency, percentage, the average, t - test, the analysis of variance and Duncan's New multiple range test were used in data analysis.

The results revealed that thirty - one kinds of coping devices were used differently according to the individual differences and the length of hospitalization. However the problem - oriented method was used greater than the affective - oriented method. The highest mean score of usages were found in the method of the acceptance of illness in all three periods of hospitalization. They were 2.37 2.38 and 2.51 respectively. The least were the method of drug dependency which was seldom used on the 1st and 2nd period and displacement being used on the 3rd period of hospitalization.

Emotional responses to injury, patients during the first two days expressed the feelings of conflict, fear and anxiety more often than the later period. This indicated the stress reaction in all patients. Positive feelings of hope and trust were increasing in accordance with time and then strengthen the coping ability during the progressive adaptation period. Totally, the well-adapted patients were found 95.18 percents, the moderate and the poor were only 0.88 and 3.95 percents respectively. Patients founded in the last stage of psychological adaptation process, the convalescent stage, was 76.32 percents during the first period. It was increasing into 90.79 and 96.05 percents on the 2nd and the 3rd periods. Patients in the first stage of psychological adaptation, denial stage showed only 10.53 percents during the first period and decreased into 1.32 percent on the 3rd period of hospitalization.

There were statistically significant difference in the frequency of using coping devices during the three studying periods ($P \ll 0.01$). Patients with ages difference were statistically significant difference in the frequency of using coping method during the 1st and the 3rd period of hospitalization ($P \ll 0.05$). Patients with higher education used coping method more frequently than those with lower education during the 2nd period ($P \ll 0.01$). Occupation also affected the frequency of using coping devices in the 3rd period ($P \ll 0.05$). No statistically significant differences were founded among patients with varying in sex, marital status, economic back ground and injured organs and in all periods of hospitalization ($P > .05$).

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวฉ่องศรี ศรีมรกต

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร

ประวัติการศึกษา วิทยาศาสตรบัณฑิต (พยาบาล) และประกาศนียบัตรควบคุมครรภ์ และอนามัย
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2521